

— Τιμολέων! . . . εσκέπτετο ὁ πατήρ μου.

— Πιθανὸν προσέθετα ἐγὼ νὰ εἶπε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὅπου βεβαίως θὰ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας.

— Δὲν ἔμεινεν, ἀπέντησεν ὁ ὁδηγός, εἰμὴ μίαν μόνον ἐσπέραν, τὴν δὲ ἐπαύριον ἀνεχωρήσαμεν.

— Καὶ δὲν ἔμαθες ἡρώτησα πάλιν ἐγὼ εἰς ποῖον μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατοικεῖ αὐτός ὁ νέος;

— Πολὺ βλέπω, Ἀγλαΐα, μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου, σὲ συνεκίνησεν ἡ διήγησις αὕτη. Πλὴν ἔχεις δίκαιον, μείνε ὅμως βεβαία, ὅτι θὰ τὸν εὕρω ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄγνωστόν μας ἥρωα.

Παύω, φιλότατή μου Πολυζένη, τὴν ἐπιστολήν μου, πρῶτον, διότι μᾶς παρετέθη ἡ φιλόξενος τράπεζα, καὶ ἔχω τοιαύτην ὁρεξίν οἷον σπανίως ἔσχον ἐπὶ ζωῆς μου, δεύτερον, διότι εἶμαι κεκμηκυῖα, καὶ τρίτον διότι θὰ βαρυνθῇ ἀναγινώσκουσα τὰ ληρήματα τῆς ἀσπαζομένης σε ἐκ ψυχῆς,

Ἀγλαΐας.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Ἄν τις μετὰ προσοχῆς ἐξετάσῃ τὰς διαφορὰς τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς φάσεις καὶ τὸ ἠθικὸν αὐτῆς μέρος, θὰ εὕρῃ ζωηράν εἰκόνα τῆς ἀβλητότητος τοῦ ἀνθρώπου. Τῶνόντι, ἂν τις ἀκολουθήσῃ αὐτόν ἐκ τῶν σπαργάνων μέχρι τοῦ τάφου θὰ τὸν ἴδῃ ἐμπίπτοντα εἰς νέας πάντοτε ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας μόλις ἐκπληρώσῃ, διαδέχονται ἄλλαι σφοδρότεραι αἰτίνες τὸν βασανίζουσιν, καθόσον ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστῆται εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται, ἀλλὰ μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἐπιζητεῖ ὅ,τι δὲν ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Καὶ τὸ μὲν *Παρόν* εἶναι δᾶς καίλουσα πάντοτε εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας χωρὶς ποτε νὰ σθεσθῇ· εἶναι λύπη φρομένη ἵνα μᾶς παράξῃ καρποὺς πλήρεις πικρίας· οἷον δὲ καὶ ἂν ᾔνε τὸ παρελθόν ἢ γελῶεν ἢ θλιβερόν, πλήρες ἡδονικῶν ἢ ἀνιαρῶν ἀναμνήσεων, πάντοτε ἐνυπάρχει ἐπιθυμία τις ἥτις μᾶς ἐλκύει πρὸς αὐτό.

Τίς δὲν ᾔθελεν ἴδει μετ' εὐχαριστήσεως τὰς ἀνθράς τῆς ζωῆς του στιγμὰς, τὰς νεανικὰς, τὰς πλήρεις ἔρωτος καὶ ποιήσεως ἡμέρας του ἐπανακαμπτούσας! Ἐρωτήσετε τὴν ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ πολυτελῶν φορεμάτων κεκοσμημένην κυρίαν αὐτήν, ἂν ἀντήλαζε τὰ κοσμήματά της ἅπαντα ἀντὶ τῆς ἀπλουστάτης ἐκείνης ἐσθῆτος ἣν ἡ δεκαεξαστής αὕτη νεᾶνις φέρει; Ἐρωτήσετε τοὺς ἐνδοξότερους τῶν ἀνδρῶν ὧν ἡ φήμη τρέχει ἀπὸ πόλιν εἰς

πόλιν, τί δὲν ᾔθελον δώσει ὡς ἀντάλλαγμα τῆς πρώτης τῶν ἡλικίας;

Ἀκούετε τοὺς στεναγμοὺς τοῦ ἐρριτιδωμένου ἐκείνου γέροντος; ἐγένετο πλούσιος, ἐγένετο ἐκατομυριοῦχος, καὶ ὅμως . . . κλαίει τὸ παρελθόν!

Βλέπετε τὸν μετὰ κατανύξεως βαθείας πρὸς τὴν γῆν κύπτοντα καὶ προσευχόμενον ἐκείνον; ὑπῆρξε μέγας, καὶ ὅμως . . . προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ διὰ τῶν προσευχῶν τὰς τοῦ συνειδότος του τύψεις!

Τὸ μέλλον. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννοοῦμεν ἐποχὴν ἀόριστον, μᾶλλον μεμακρυσμένην ἢ προσεχῆ· καθ' ἣν φαντάζεται τις, ὅτι δύναται νὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖ, ὅτι δύναται ν' ἀποκτήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ἐπομένως ἕκαστος ὑπομένει τερήσεις, κινδύνους, περιφρονήσεις, εὐελπιζόμενος εἰς τὸ μέλλον, διότι ἡ φαντασία του πλάττει αὐτὸ ὠραῖον, διότι νομίζει ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ρεμβασμῶν του. Ὁ πλούσιος, ὁ πτωχός, ὁ σοφός ὁ ἀνόητος, πάντες πρὸς αὐτὸ ἀφιεροῦσι τὰς ἐλπίδας των, ἀγωνιῶσι νὰ τὸ φθάσωσι καὶ ὅμως τέλος μετὰ τοσαύτας προσπαθείας ἐναγκαλίζονται τὴν νεφέλην!

Ἀρά γε εἰς τινὰ τῶν μελλονομένων περιπάτων σου, φίλε ἀναγνώστα, δὲν ἔτυχέ ποτε καθήμενος ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τῆς γῆς τάπητος, ἢ ἐπὶ τινος βράχου, καὶ ἔχων τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ ἀντικειμένου ἀκινήτου μηδεμίαν εἰς τὴν ψυχὴν σου διεγείροντος συγκίνησιν, δὲν ἔτυχε λέγων, νὰ ἐκτιλύσῃς διαδοχικῶς ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς ὑπάρξεώς σου; Ἀρά γε καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς δὲν σοὶ ἐπῆλθεν ἐπιθυμίας τις τοῦ παρελθόντος, ἀφροντὶς μένων διὰ τὸ παρόν, καὶ ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον; Τώρα ὅτε ἡ ζωὴ σου ῥεεὶ ἡρεμὸς καὶ γαληνιαία, ὅτε οὐδεμίαν ἀσθένεια σὲ ἐνοχλεῖ, καὶ ἡ ψυχὴ σου εἶναι ἥσυχος, πρὸς τί διώκεις τὸ ἀβέβαιον μέλλον; φεῦ! διότι ἡ δίψα τῆς εὐτυχίας ἦν ρεμβάζομεν, εἶναι μίξ τῶν ἀτελῶν τῆς φύσεώς μας κλίσεων, πλανωμένη ἐπὶ τῶν χειλέων μας ὅταν γεννώμεθα, αὐξάνουσα καθ' ὅσον ἀναπτυσσόμεθα, καὶ ἀκολουθοῦσα ἡμᾶς μέχρι τοῦ τάφου.

Δυστυχεῖς θνητοὶ! ὁποῖα ἡ εἰμαρμένη μας! προχωροῦντες διὰ τοῦ παρελθόντος ὅπερ μάτην ἐπιζητοῦμεν, διὰ τοῦ παρόντος ὅπερ ἀμελοῦμεν, διὰ τοῦ μέλλοντος ὅπερ διώκομεν, μόνον ὄριον εὐρίσκομεν τὸν τάφον!

A. I. Σ.

ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν ἡ μᾶλλον ὑψοῦσα τὸν ἄνθρωπον καὶ καθιστῶσα αὐτὸν ἀντικείμενον γενικοῦ σεβασμοῦ καὶ αἰωνίου εὐγνωμοσύνης, εἶναι ἡ ἀγαθοεργία ἢ ἀνευ ἐγωΐσμου

ἡ χάριν ἐπιδείξεως γενομένη· διότι ὁ ἀγαθοεργὸς ἄνθρωπος, ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου φαινόμενος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, φέρει βάλσαμον διὰ τὰς πληγὰς των, παρηγορίαν διὰ τὴν λύπην των, καὶ γλυκεῖαν ἐλπίδα διὰ τὴν ἀπελπισίαν των· ἡ δὲ δόξα ἥτις τὸν περικυκλεῖ, εἶναι τόσον ἀγνή, ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ του, καὶ οὐχὶ ὡς ἅπασαι αἱ τοῦ κόσμου δόξαι μαμλυσμέναι εἰς τὸ αἶμα καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων. Ἐάν δὲ ἡ ἱστορία δὲν ἀφιερώνει εἰς τὸ ὄνομά του μίαν τῶν ὥραίων τῆς σελίδων, τοῦλάχιστον ἡ μνήμη του φέρεται θρησκευτικῶς διὰ παραδόσεων ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διότι ὁ πατήρ, μετὰ σεβασμοῦ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ τέκνα του, φέρει αὐτὸν ὡς παράδειγμα, ἐνῷ ὁ προπάτωρ ὅστις τὸν ἐγνώρισε, χύνει ἐν δάκρυ κατανύξεως καὶ θυμωσμοῦ εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀνθρώποι, μετ' εὐγνωμοσύνης δάτε ἓνα χαριετισμὸν εἰς τὸν ἀγαθοεργόν, ἀποκαλυφθῆτε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν διάδοσίν του, καὶ προθύμως ρίπτοντες ἄνθη πρὸ αὐτοῦ ἀσπασθῆτε τὰ ἔχνη του, διότι ἅπασαι αἱ τῆς ζωῆς του στιγμῆ, ἀφιερώθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὰ διὰ ἰδιαιτέρων του στερήσεων ἀποκτηθέντα χρημάτα, ἐδᾶπανήθησαν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν.

Α. Ι. Σ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ.— Ὁ περιώνυμος ἰατρός Call ὑπῆγε ποτὲ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ φρενοκομείου τῆς Βισέτρης χάριν περιεργείας. Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν πάσχοντα ὁδηγόν του τὸν ἠρώτησε, « Διὰ τί, φίλε μου, σὲ ἔφεραν εἰς τὸ φρενοκομεῖον; Ἐνῷ σὲ θεωροῦν πάντες ὡς τρελὸν ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω ἐπὶ τοῦ κρανίου σου οὐδὲν τοιοῦτον σημεῖον. « Μὴν ἀπορήτε, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ τρελλός, μὴ εὐρίσκων τὰ σημεῖα τῆς ἀσθενείας μου ἐπὶ τοῦ κρανίου μου, διότι ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀντεκατέστησε τὴν πρώτην ἣν ἀπώλεσα ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΙΔΑΡΟΤΗΣ.— Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν ἦνε ἐν κακῷ θλίψεως νὰ προξενήσῃ τις ἱλαρὸν γέλωτα, δὲν εἶναι ὅμως καὶ σπάνιον. Ὁ Βολταῖρος φέρει ἐν παράδειγμα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Κυρία τις βλέπουσα μίαν τῶν θυγατέρων τῆς πνέουσαν τὰ λοίσθια, ἀνέκραξεν ὀδυρομένη. « Θεέ μου ἀφῆσόν μοι αὐτὴν καὶ πάρε τὰ ἄλλα μου τέκνα » Νέος τις ὅστις εἶχεν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τῆς θνησκούσης τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς, —Κυρία, ἠρώτησεν με σεβαρότητα, οἱ γαμβροὶ συμπεριλαμβάνονται μετὰ τῶν τέκνων; Ὁ τρόπος καὶ ἡ

στάσις του τοσοῦτον ἦσαν κωμικοί, ὥστε ἅπασα ἡ οἰκογένεια προεξαρχούσης τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀσθενοῦς ἐδόθησαν εἰς ἄπλετον γέλωτα.

ΣΚΕΨΙΣ.—Χαρτοπαίκτης τις ἀπολέσας τὴν κατάστασιν του ἅπασαν παίζων μετὰ τινι φίλον του τῷ εἶπε.—Πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς ἂν πρὶν ἢ γεννηθῶμεν, ἡ μήτηρ μου ἐπνίγετο καταπίνουσα τὴν ἰδικήν σου.

ΙΣΤΟΡΙΑ.—Κύριός τις παρεπονεῖτο ποτε ἐν τινι συναστροφῇ, ὡς μὴ λαβὼν τὸν καιρὸν νὰ σπουδάσῃ τὴν ἱστορίαν.—Παρηγορηθεῖτε, φίλε μου, τῷ ἀπήντησεν ἄλλος, διότι καὶ ἐγὼ οὐδὲν αὐτῆς γινώσκω καὶ ὅμως οὐδαμῶς περὶ τούτου φροντίζω, σκεπτόμενος ὅτι καὶ τὰ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἔτι συμβαίνοντα, ἔσονται ποτε ἱστορία.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΩ ΦΙΛΑΤΩ ΜΟΙ ΙΩΑΝΝΗ Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

(Εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.)

Βάλσαμον τοῦ πόνου χύνει ἐν δάκρυ.

(Ζηλῶντος).

Δακρύδρεκτον τὸ βλέμμα μου ὡς χθὲς ἦτον ἀκόμα,
Ὡς χθὲς ἀκόμη φίλτατε ἐστέναζον πικρῶς,
Καὶ τὰ θερμὰ μου δάκρυα ἐπόσιζον τὸ χῶμα,
Τὸ κρύπτον φίλον σῶμα
Τὸ σῶμα τοῦ πατρός.

Ἐκπνέοντα τὸν ἔβλεπον μετὰ ψυχικὴν ὀδύνην,
Ἡδέως με ἠτένισε κ' ἐν δάκρυ φλογερόν,
Σιωπηλῶς ἐκύλισε 'ς τὴν νεκρικὴν του κλίνην,
Κ' εἰς ὕπνον με γαλήνην.
Ἀφῆθη τὸν ψυχρόν.

ὦ! τότε εἰς τὸ μέγεθος τοῦ ἄλγους μὴ ἀντέχων,
Ἐρρίφθην εἰς τὴν προσφιλεῖ ἀγκάλην τῆς μητρὸς,
Εἰς τὸ ἀσπᾶρον στῆθος μου, τὸ στῆθος τῆς συνέχων
Νὰ μὴ ριφθῇ προσέχων.
Σ' τὸ πτώμα τοῦ Πατρός...

Τὴν λύραν μου ἐκρέμασα εἰς δίδυμον ἰτέαν,
Καὶ τὰς χορδὰς τῆς ἔκτοτε προσψαύει ὁ ἀήρ·